

Könyvtárossal a könyvekről

Rokonlelkek néha találkoznak. Pesti Marikával a jelenlegi könyvtárosunkkal beszélgetve közös vonásokat fedeztünk fel iskolai éveinkből. Többek között azt, hogy Marika és én nagyon szerettünk olyan regényeket olvasni, ami egy diáklányhoz nem volt illő, például szerelmes, izgalmas, kalandos témájú irományokat, amelyeket könnyen elrejtettünk füteteink lapjai közé és olyankor is olvastunk, amikor figyelni kellett volna a tanár szavaira.

Az Egyesület könyvtárát ha jól emlékszem Fazekas Gizella gondozta, majd az Otthon felépítése után Lábodi Pál csoportosította a könyveket. Így az olvasó könnyen áttekintheti az irodalom kincsesárát. Van egy bejegyző füzet, ahova a kölcsönző beírhatja a nevét, a könyv címét, s így elkötelezi magát, hogy

kiolvasása után, visszahozza. Ezt "honour system"-nek hívjuk. Sok könyvadomány érkezett, közöttük sok az angol nyelvű. Ezeket kiválogatja, talán talál olvasót is.

- A bejegyzett könyvek nem mindegyike lett visszahozva, valószínűleg elfelejtették - jegyzi meg.

Könyvtárosunk szeretné, ha az érdeklődők száma növekedne, mert sok fajta irodalmi műből lehet válogatni. Meséskönyvek, verseskötetek, történelem, könnyű irodalom, klasszikusok, mint például Jókai Mór, Mikszáth Kálmán, külföldi írók, köztük

Alexander Dumas nagyszerű alkotásai is.

- Amint észrevettem, kevés az olvasó. Nem tudom mi lehet az oka -, folytatja eszmefuttatását -, talán nem is tudják, hogy létezik egy könyvtár, angol könyveket olvasnak, vagy saját könyvtárukból választanak valami szórakoztató témát, mert azt tudom, hogy amikor mi magyarok hazamegyünk, egy egész bőrönd könyvel térünk vissza. Ki tudja?

- A könyvtár minden kedden 2-től 5-ig van nyitva. Rendezvények után is mindenkinek a rendelkezésére állok... Amint tudjuk, hogy jó könyv a legjobb barát - fejezi be a beszélgetésünket.

A "könyvtáros Marika" férjével Istvánnal együtt Gödöllőről jött, ahova nagy szeretettel térnek vissza a rokonság körébe. A múltat is meglátogatják, szeretett iskoláját, ami ma már múzeum, de a szép ifjúság minden esetben visszatér, a diákévek, az apácák törődése, amikor Szívgyárdista volt, a Leánykörnek a tagja és énekkarukkal a sok sikert arattak. Igen, ezt örzi Ő nagy szeretettel.

É.M.

125 éves a Lansdownei temető

Tartományunk fiatal, nincs történelme csak múltja. A nagyobb városok megünnepelik születésnapjaikat, a kis települések eseményeivel csak az találkozik, aki fellapozza a helybeli tájékoztatót.

Gondolom sokan nem hallottak a 125 éves Lansdowne-i temetőről, a nevezetes és kevésbé ismert lakóiról, akiknek örök álmát bozót, gaz, vadon nőtt orgonabokrok őrzik sok-sok évtizeden át.

Augustus és Catherine Shubert is ide van eltemetve, történetük így szól:

Kanada történetében szó esik az 1862-es aranylázzról és arról a bátor, hősies csoportról, akiket Overlanders-nek neveztek. Kelet-Kanadából indulva, Winnipegen gyülekezve ökrösszekéren, gyalog, összetákolt tutajon 3500 mérföldet tettek meg, hogy kiássák Cariboo magába rejtett kincsét, az aranyat.

A történetíró 180 férfit említ, valamint egy bátor, félelem nélküli asszonyról Catherine Shubert-ről szól, aki terhességét álcázva, három gyerekkel elindult velük férje heves tiltakozásának

ellenére. Négy hónapos borzalmas viszontagságok után a Thompson folyó sodrása által sokan vízbe fulladva, a tutaj kikötött és Comclupsnál (Kamloops) egy indián baba segítségével Catherine megszülte kislányát. Rose volt az első fehér gyermek, aki BC tartományban született. Emlékükre a tartományi kormány 1961-ben felépítette az Overlanders hidat a pionírok emlékére azon a helyen, ahol átlépték a Thompson folyót.

Mr. és Mrs Shubert nagy tiszteletben elő és nagyrabecsült polgárai voltak Armstrong és környékének, halálukat mély szívvel gyászolták, amikor a Lansdowne-i temetőbe, örök nyugalomra helyezték őket.

Carmen Kirkland történetkutatónak megjelent egy rövid interjúja a vernoni újságban. Ő az aki a temető 125 éves múltját ápolja. A megmaradt írasok bizonyították, hogy Mr. Wickers a farnjából egy darab földet adományozott temetkezési helynek, aki a hölgynek 4 generációra visszamenőleg a nagybátyja volt. Az első öröklakó Philip Girod volt, akinek megvadult lovai a szekeret egy fába lódították és fejszerűlésébe belehalt. A